

Politická korektnost

V dějinách bývaly doby, kdy vládcové prosazovali svou vůli hlava nehlava. V našich zemích to byli naposledy komunisté v druhé polovině 20. století, kteří si osobovali nárok na pravdu a také na právo tuto pravdu silou prosazovat.

Uběhlo ani ne třicet let od pádu komunistické vlády a poměry se dostávají do opačného extrému. Obchodní řetězec na svých reklamních letáčích vyretušoval kříže na řeckých chrámech. Ne proto, že by nesnášel křesťanství tak jako komunisté, ale aby neurazil své zákazníky, aby je neodradil od nákupu. Co kdyby se někomu kříž nelíbil a tak by si zboží nekoupil?

Je to trochu tragikomický stav, ale není zas tak nový, jak to na první pohled vypadá. Odmysleme si politiku a podívejme se na sebe: někteří z nás jsou spíš hádaví, jiní se zase konfliktům raději vyhnou. Patříme-li k druhé skupině, pak by nás opatrný přístup obchodníků neměl překvapit. Vždyť i my se v komunikaci s druhými lidmi vyhýbáme sporným tématům, někdy tak úzkostlivě, že už skoro ani není o čem mluvit. Takovou bezzubou, sterilní komunikaci můžeme prosazovat ve vlastní rodině i v křesťanském sboru, kam chodíme. Životu v rodině a ve společenství tím ale neprospějeme, protože vlastně potlačujeme pravdu. Jak? Už jen tím, že potlačujeme rozdíly mezi námi a nechceme vidět problémy z toho vznikající. A ty se obvykle ignorováním nevyřeší.

Pomysleme na Ježíše, jak se on, když šlo o něco důležitého, dovedl pohádat. Vedl tvrdé spory s farizeji, kritizoval je tváří v tvář, a přesto je nezničil, ač by mohl. Naopak, sám se nakonec od nich nechal zničit. Ježíš se nebál říci svůj názor, i když věděl, že se tím někoho osobně dotkne, někoho urazí, někoho odradí. Na druhou stranu se svými učedníky ani protivníky nebojoval, každému ponechal svobodu názoru. On nebyl na lidech závislý, proto se před nimi nemusel ohýbat a nepotřeboval nic retušovat.

kategorie: Člověk a společnost; 2017-09-10 (T.T.)